

Grund for Andelsselskaberne, og som netop er mest mulig at fritage sig for Spekulation i Konjunktursvingningerne og nøjes med den faktiske Pris.

Det ærede Medlem burde erindre, at hvis de store Andelsselskaber, Jydsk Andels-Foderstofforretning og Øernes Andelsselskab opnaar det, som dog maa være deres Maal, at faa alle Landbrugere indenfor deres Rammer, og hvis disse to store Andelsselskaber virker i Fællesskab, vil Resultatet nøjagtigt blive det samme, som her foreslaas arrangeret for Landbruget i dette Aar. Men det ærede Medlem har af en eller anden Grund — jeg skal ikke søge efter hans Motiver — faaet det Indfald, at det er heldigere her i Aar at lægge Andelsprincippet for Had, som han gør ved hele sin Fremstilling af denne Import-ordning. Det ærede Medlem er saa ivrig imod denne Andelsordning, at han aabent erklærer: Ja, det er tydeligt! Importørerne maa have hele den Konjunkturfortjeneste, som fremkommer, hvis Konjunkturerne gaar i Vejret. Nu skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet var den Gang, da det ærede Medlem første Gang gjorde Indvending mod en Centralisering. Da sagde det ærede Medlem akkurat det samme; han sagde: Hvorfor vil man have en Centralisering? Jo, Priserne gaar ned; det er Importen, som vil sikre sig. Hvad skete? Der skete det, at Priserne steg stadig væk. Hvad fulgte da videre deraf? Det ærede Medlem nævnedes i et uberettiget Angreb som Eksempel, at Importørerne havde købt udenfor Central-ordningen, hvad de havde Lov til, billige Varer og solgt dem i Udlandet. Hvorfor? Fordi de ikke kunde have den fulde Konjunkturfortjeneste af at føre dem her til Landet, fordi der her i Landet var en Ordning, der hindrede den fulde Udnyttelse af Konjunkturerne. Det er derfor, de vedkommende Importører siger: Hvis vi skal have fri Handel helt eller udenfor Ombytningsindførselen, maa der sikres os fuldkommen Ret til fri Udnyttelse ogsaa af de stigende Konjunkturer, thi ellers maa Landbruget regne med, at vi dels er meget forsigtige i vore Dispositioner og dels vil forbeholde os Ret til at sælge tilbage, hvad vi har købt til billig Pris, og tage andre Steder den Fortjeneste, man nægter os her.

Derfor er Spørgsmaalet til Rigsdagen og til det ærede Medlem og hans Parti og overhovedet til alle, som repræsenterer Landbrugernes Interesser i denne Sag: Vil De have en Ordning, som enten giver

ved Siden af Ombytningsindførselen Importørerne fuldkommen Ret til at udnytte eventuelt stigende Konjunkturer, eller en Ordning, om hvilken Importørerne siger, at de utvivlsomt med stor Forsigtighed vil gaa til deres Køb, for at ikke alt for stor Risiko skal være forbundet dermed, eller vil De have en Andelsordning, som gør det samlede danske Landbrug til fælles Indkøber og Aftager til den Pris, som Varen faktisk koster, og i Spidsen for dette have de bedste Disponenter i Danmark, nemlig dem, som Andelsselskaberne og andre Importører har valgt til at disponere for sig?

Ulrich: Den højtærede Indenrigsministers Besvarelse af min Forespørgsel før, finder jeg ikke tilfredsstillende. Jeg kan ikke se rettere, end at vi maa i dette Øjeblik have en fuldstændig klar Besked paa denne Sag. Og jeg vil da rette Spørgsmaalet igen til den højtærede Minister: Naar en Landmand hos Regeringen begærer ombyttet 100 Tønder Vintersæd med 100 Tønder Majs og andre 100 Tønder Vintersæd med en tilsvarende Mængde Foderkager, er det da den højtærede Ministers Mening, at vedkommende Landmand er forpligtet til i Stedet for det, han har krævet, at modtage 150 Tønder Majs og kun 50 Tønder Foderkager? Hvis han ikke ønsker disse 50 Tønder Majs i Stedet for de Foderkager, han har krævet, skal han da miste de Penge, som han vilde kunne faa udover de 26 Kr. for disse 50 Tønder? Hvis det er den højtærede Ministers Mening, maa jeg meget beklage, at dette er Tilfældet. Sagen stiller sig saaledes, at der nu siges til Landmændene: I kan inden 7. Oktober meddele os, hvor meget I ønsker ombyttet af den Vintersæd, I skal aflevere, og naar vi har indsamlet disse Krav og opgjort, hvor meget det beløber sig til, baade af Majs og Foderkager, vil vi søge at skaffe dette Kvantum til Veje. Hvis det nu viser sig, at der kommer til at mangle nogle af de Foderkager, der er købt, saa maa, efter min Mening, Resultatet blive, at de maa stryges af Landmændenes Krav, og at Landmændene maa betales med samme Pris som for det øvrige afleverede Korn; ellers sker der en Uretfærdighed overfor disse Mennesker. Skulde Forholdet være det, hvad jeg maa antage, at Regeringen allerede har bestilt et vist Kvantum Majs, grundet paa Sandsynligheden for at komme til at benytte det til Ombytning, da ser jeg ikke rettere, end at de 20 Tønder,